

AUTHENTICA

TEODOR FLONTA

INELE DE HÎRTIE

Iubirea nu cunoaște granițe

Traducere din limba engleză de
Paul Budimir

Ratio et Revelatio
2021

Redactare: Raluca Lazarovici Vereş
Coperta: Paula Cionca

Tipărit la Print Expert, Oradea

Titlul original: Paper Rings
© Teodor Flonta 2016

© Teodor Flonta 2021

Coordonare editorială: Raluca Lazarovici Vereş

Postfață de Alex Ștefănescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FLONTA TEODOR

Inele de hîrtie / Teodor Flonta ; postf. de Alex Ștefănescu. - Oradea :
Ratio et Revelatio, 2021
ISBN 978-606-9659-21-2

I. Ștefănescu Alex (postf.)

821.135.1

De același autor la Editura Ratio et Revelatio:
Un viitor luminos. Crescut în Transilvania în umbra comunismului

Editura Ratio et Revelatio, Oradea
Str. Sofiei nr 3, Bihor, România, 410183
e-mail: office@ratioetrevelatio.com

www.ratioetrevelatio.com

CUPRINS

Italianca.....	11
Stația de radio	29
Prima scrisoare.....	37
Gigantul și piticul.....	41
A doua scrisoare.....	47
Noii imperialiști	52
Ar trebui să ne comportăm ca și cum răul nu ar exista...	57
Crăciunuri	62
Iubire, bibelou de porțelan	73
Ne vedem la vară	77
Varicelă și iubire	79
Tovarășul Nixon.....	86
Dante și dușmanii poporului	97
Un vis făcut din disperare și speranță	106
Un Campari scump	113
Consiliul de Stat.....	121
Sărbătoarea de Sf. Valentin	127
Ni te opui?.....	130
Iubirea nu cunoaște granițe	141
Încearcă să nu mai faci pe eroul.....	144

Se sfărîmă stîncă mea?.....	149
O lungă aşteptare.....	154
Un şoarece în saltea	158
Segregaţi	162
Cu antena în mîină	166
<i>Baci</i>	170
Inele de 14 carate	177
Primul ofiţer de Securitate	182
Patriarhul.....	194
Planuri pentru Paşte	201
Preoţi	205
La nightclub	209
Al doilea ofiţer de Securitate.....	212
Căsătorie clandestină	216
Ramuri înflorite.....	222
Al treilea ofiţer de Securitate	226
Hai să te ţuc, fata mea.....	230
Muşuroiul de furnici	237
Autorizaţia.....	241
Căsătorie legală.....	246
În audienţă.....	259
Fiecare om este arhitectul propriei soarte	266
Inele de aur.....	274
Epilog.....	281
Dosar de Securitate	287
Amintiri din timpul comunismului de <i>Alex. Ştefănescu</i> ..	299
Cuvinte de recunoştinţă.....	306

Pentru Ariella mea

Era anul 1968. Aveam 22 de ani. Lumea mea, singura pe care o cunoșteam – rigidă, nemiloasă și închistată – era în război cu lumea liberă. Istoricii și politicienii îl numeau „război rece”. Era într-adevăr război – unul foarte sîngeros, îndreptat împotriva neamului meu, care fusese rupt de restul lumii. Contactele cu cetățenii străini nu erau permise. În acel an, am avut norocul să întîlnesc o fată pe care o chema Ariella care venea din lumea liberă. Mi-am deschis inima către ea, și ea și-a deschis inima către mine. Pentru noi, dintr-odată n-a mai fost război, și cele două lumi s-au făcut una. În mințile noastre, totul a fost atît de simplu.

Aceasta este povestea noastră din acele vremuri.

ITALIANCA

Ajunul Paștelui ortodox, 1968, București.

O văzusem în luna aceea doar din profil. Părea foarte grăbită și silueta ei a trecut ca o săgeată prin holul Facultății de Drept, cu fața zîmbitoare întoarsă doar o clipă spre mine, suficient ca să mi se întipărească în memorie pentru totdeauna. Apoi a dispărut din ochii mei la fel de iute, ca o gazelă înghițită de savană, lăsîndu-mă pe gînduri.

În zilele următoare, am căutat-o cu neliniște în suflet, cercetînd chipurile care intrau și ieșeau pe ușa principală. Dispăruse. Mi-a trecut prin minte gîndul că venise la congres doar pentru o zi. Dar nu, nu puteam să cred. Totul din înfățișarea ei îmi spunea că era străină. Și asta m-a bucurat, dar m-a și speriat, în egală măsură.

Apoi a venit sîmbăta, ultima zi a celui de-al 12-lea Congres Internațional de Lingvistică și Filologie Romanică. M-am prezentat la lucru mai devreme, cu speranță în inimă, refuzînd să cred că aceasta era ultima mea șansă de a o vedea pe tînăra care m-a încîntat cu apariția ei de-o clipă. Mi-a plăcut puținul pe care l-am remarcat la ea; părul culoarea corbului, strîns într-o coadă ce i se legăna de pe un umăr pe celălalt, buzele rotunde și senzuale și pielea măslinie care îmi amintea de țigăncile de la Lupoia. Nu voiam ca participanții la congres și vraja creată de zumzetul vocilor în limbi străine din holul facultății să dispară, sau, cel puțin, nu voiam să se întîmple așa

ceva înainte ca să o pot revedea pe tînăra străină care mă fermecase. Gîndul ăsta m-a făcut să reflectez mult în săptămîna aceea la paradoxul pe care-l trăiam. Eram în anul trei la universitate, studiam limbi străine și, totuși, era pentru prima oară cînd mă atingeam de străini, în sens literal, atunci cînd treceau pe lîngă mine sau chiar cînd mi se adresau. Mulți dintre colegii mei studenți nu aveau o astfel de ocazie. Contactul cu străinii, în special vestici, nu era permis, decît dacă era autorizat în mod expres. Așadar, mă simțeam privilegiat și norocos și zîbeam în sinea mea la gîndul că eram unul dintre cei cîțiva studenți, buni vorbitori de limbi străine, pe care decanul nostru i-a „împrumutat” Comitetului de Organizare al congresului, ca să ajute participanții să ajungă în sălile unde se țineau lucrările și să răspundă la întrebările acestora. Am fost „prelucrați” să evităm discuțiile politice dar, în caz de nevoie, trebuia să avem în vedere supremația sistemului nostru politic asupra sistemului lor și să le amintim că în țara noastră nu mai exista exploatarea omului de către om, că nu aveam șomaj și că fiecăruia i se asigura un loc de muncă; că în societatea noastră nu erau întreruperi ale producției datorate grevelor, nici nesfîrșite negocieri între muncitori și fabrici și uzine. Sistemul nostru era echitabil pentru toți. Aveam, așadar, toată libertatea pe care o doream ca să ne concentrăm asupra principalei datorii, aceea de a construi un „viitor luminos” pentru fiecare, așa cum ne promiteau mereu conducătorii noștri. Mulți dintre noi știam că vorbele conducătorilor noștri erau simple palavre și nu îi credeam. Așa încît, se părea că ajunseseam la un fel de înțelegere nescrisă ca ei să ne mintă pe noi, iar noi să-i mințim pe ei. Spuneam „da” în fața lor, și „nu” în sinea noastră. În felul acesta, fiecare mai cîștiga o zi – ei continuau să ne conducă, iar noi continuam să trăim.

Fusesem pus în dimineața aceea la ușa de la intrarea principală. Primul grup de participanți care a sosit vorbea germana, o limbă pe care n-o știam, dar o puteam recunoaște. Erau bine dispuși și rîdeau cu voce tare. Cînd s-au apropiat de mine, un domn chel, între două vîrste, din Germania Democrată le-a cerut celorlalți să se oprească,

s-a întors spre mine și, într-o românească aproximativă, arătîndu-mi șase degete, m-a întrebat:

– Ce număr este ăsta în românește?

Am fost luat cam pe nepregătite, dar am răspuns:

– Șase, și toți au izbucnit într-un rîs zgomotos.

– Bun băiat, grozav!, a zis el, dîndu-mi o scatoalcă zdravănă pe spate.

Mai tîrziu aveam să aflu că sunetul lui „șase” al nostru semăna cu *Scheiße* din germană care la ei însemna „caca”. Tovarășul profesor din Germania de Est era hîtru. Avea simțul umorului, și asta mi-a plăcut la el. Părea un pic mai relaxat decît mine și compatrioții mei.

După două ore am fost schimbat de la ușă. Îmi era ciudă, pentru că n-o mai puteam vedea pe fata cu părul cozii de culoarea corbului, dacă avea să reapară, așa cum speram eu. Puțin mai tîrziu, am aranjat să fac schimb de locuri cu un alt coleg și m-am instalat din nou la ușa principală, cercetînd chipurile din foaier, iar cu un ochi fiind atent la alea care venea dinspre Bulevardul 6 Martie, spre intrarea în Facultatea de Drept.

În jurul prînzului, una dintre profesoarele mele tinere de spaniolă a intrat grăbită.

– *Buenos días, Señora Profesora*, am salutat-o zîmbind pe tovarășa Panduru. Aveam o înțelegere să vorbim în limba spaniolă cît mai mult în afara orelor și eram bucuros că spaniola îmi permitea să evit termenul urît de „tovarăș”.

– ¡*Hola Flonta!* ¿*Cómo estás?*, m-a întrebat ea, aruncîndu-și privirile spre cele cîteva persoane din foaier.

Mi-a spus că avea programată o întîlnire cu o italiancă pe care nu putea să o onoreze pentru că apăruse o altă problemă importantă. Apoi m-a întrebat dacă m-am împrietenit cu vreun străin.

– N-avem voie, i-am răspuns.

– Știu!

Și-a rotit ochii împrejur și, cu un aer de frondă, mi-a spus că ea s-a împrietenit cu cîțiva spanioli și că era foarte bucuroasă de asta. În anul următor, avea să facă cerere de pașaport și spera să-l obțină

și să poată merge în Spania.

Știam că nu putea să schimbe lei românești și am întreat-o cum avea să rezolve problema asta.

– Prietenii mei mi-au promis că mă vor ajuta. Odată și odată am să le restituți împrumutul cumva, bineînțeles, a răspuns foarte sigură pe ea; în timp ce vorbea, ochii erau îndreptați spre ușile de la sălile de conferință.

– *Perdona*, spuse, lăsându-mă în expectativă, și își flutură mîna spre o tînără care ieșea dintr-o sală.

Brusc, inima mea a început să bată de parcă voia să-mi sară afară din piept. Era fata cu părul împletit în coada de culoarea corbului, care îi zîmbea și o saluta pe *Señora* Panduru, fluturîndu-și mîna. S-au apropiat una de cealaltă la cîțiva metri de locul unde eram eu și au schimbat cîteva cuvinte. Apoi, împreună, s-au apropiat de mine.

– Aș vrea să-ți fac cunoștință cu *Signorina* Ariella Dal Seno, spuse *Señora* Panduru. Flonta este cel mai bun student al meu, minți ea.

I-am sărutat mîna Ariellei, așa cum se obișnuia la noi cu doamnele. Ea s-a înroșit, aproape retrăgîndu-și-o, pentru că îi era străin acest tip de galanterie.

– Ai grijă de ea, Flonta, e șansa ta să vorbești cu o italiancă, spuse *Señora* Panduru, de data asta în românește, zîmbind.

Apoi a plecat.

Inima îmi bătea la fel de repede ca și cum aș fi alergat ultima sută de metri ai unui maraton. Dorința mea de a face cunoștință cu fata asta, care m-a dominat întreaga săptămînă, s-a îndeplinit, și acum eram fără glas. Știam că trebuia să spun ceva. Eram băiatul la urma urmelor, și asta se aștepta de la mine. Ariella a făcut lucrurile mai ușoare, mutîndu-și privirea de la mine spre tovarășa Panduru care ajunsese deja afară din clădire și cobora scările Facultății de Drept.

– *Signorina* Dal Seno, sînteți prima fată din Vest cu care vorbesc în viața mea, am spus sperînd să o impresionez. Și, judecînd după mirarea ei, chiar am impresionat-o.

– Într-adevăr?, spuse aproape îngînînd, vădit surprinsă și încîntată. Dar, stai, a continuat pe jumătate în glumă, pe jumătate în serios, să începem cu dreptul. Spune-mi Ariella. Mi-ar face plăcere.

– De acord, am spus ușor încurcat.

Ariella, cu coada ei lungă, arătînd mai degrabă ca o școlăriță silitoare, părea mult mai tînă pentru vîrsta ei; cînd zîmbea, buzele ei bine conturate lăseau să se vadă niște dinți albi ca perlele, care străluceau în contrast cu pielea ei măslinie. Privind cu admirație această încîntătoare fată „imperialistă”, toate învățăturile primite de la regimul nostru – cum că țările capitaliste și, implicit, cetățenii acestora, erau dușmanii noștri – s-au dus pe apa sîmbetei. Toate legile care împedicau relațiile dintre noi și ei au devenit pe loc irelevante, în ciuda regulilor.

La vremea aceea, erau două tipuri de crime pe care le puteai săvîrși: propagandă împotriva sistemului socialist și trădare – diferite tipuri de trădare – față de Stat. Legislația era scrisă în puține cuvinte, dar avea aplicație largă, ca să permită Securității să acționeze împotriva unui suspect după bunul ei plac. Oricine putea deveni suspect în orice moment. Pedepsa era pînă la douăzeci de ani de închisoare și confiscarea averii și, uneori, chiar moartea.

– La ce conferințe ai participat pînă acum?, m-a întreat.

I-am spus că n-am participat la niciuna, pentru că noi, studenții, eram acolo doar ca să le fim ghizi participanților. A părut ușor dezamăgită, dar mi-a spus că îi părea foarte bine că a venit la congres, pentru că era interesată în lingvistica structuralistă și că deja făcea cercetări în acest domeniu. Era cu cîțiva ani mai mare decît mine și absolvise cu trei ani în urmă Universitatea de Stat din Milano. Apoi, ca și cum am fi fost deja buni prieteni, m-a întreat:

– Ce faci în după-amiaza asta?

– Nu știu... nimic special, am spus repede.

Întrebarea ei m-a luat prin surprindere pentru că a venit pe neașteptate.

– Poate vii în excursia la Muzeul Satului. Am auzit că este pe